ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 13. apríla 2011*

Vo veci T-262/09,

Safariland LLC, predtým Defense Technology Corporation of America, so sídlom v Jacksonville, Florida (Spojené štáty), v zastúpení: R. Kunze a G. Würtenberger, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), v zastúpení: D. Botis, splnomocnený zástupca,

žalovanému,

* Jazyk konania: angličtina.

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom ÚHVT a vedľajší účastník v konaní pred Všeobecným súdom:

DEF-TEC Defense Technology GmbH, so sídlom vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko), v zastúpení: pôvodne H. Daniel a O. Haleen, neskôr O. Haleen, advokáti,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je žaloba podaná proti rozhodnutiu štvrtého odvolacieho senátu ÚHVT zo 4. mája 2009 [vec R 493/2002-4 (II)] týkajúcemu sa námietkového konania medzi Defense Technology Corporation of America a DEF-TEC Defense Technology GmbH,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Papasavvas (spravodajca) a A. Dittrich,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Súdu prvého stupňa 6. júla 2009,

so zreteľom na vyjadrenie ÚHVT k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 13. októbra 2009,

so zreteľom na vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 10. novembra 2009,

po pojednávaní z 22. septembra 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Dňa 19. mája 1995 vedľajší účastník konania DEF-TEC Defense Technology GmbH a spoločnosť Defense Technology Corporation of America, podliehajúca právu štátu Wyoming (Spojené štáty) (ďalej len „spoločnosť z Wyomingu“) uzavreli zmluvu o distribúcii, podľa ktorej sa prvá uvedená spoločnosť zaviazala najmä previesť 50 % svojich podielov fyzickej alebo právnickej osobe vlastnenej a vymenovanej druhou uvedenou spoločnosťou a distribuovať výrobky poslednej uvedenej, ako sú obranné

aerosóly, v Európe výmenou za províziu vo výške 10 % zo všetkých uskutočnených obchodov, ako aj poskytnutie úverového limitu (ďalej len „dohoda z 19. mája 1995“).

2 Dňa 1. júna 1996 prezident spoločnosti z Wyomingu v mene tejto spoločnosti vyhlásil, pokiaľ ide o slovné a obrazové ochranné známky FIRST DEFENSE a FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, že sa výslovne vzdáva všetkých práv vlastnených touto spoločnosťou pre európske územie, a súhlasil so zápisom týchto ochranných známok vedľajším účastníkom konania v Európe.

3 Dňa 23. augusta 1996 žalobkyňa, spoločnosť Safariland LLC, predtým nazývaná Defense Technology Corporation of America, odkúpila aktíva spoločnosti z Wyomingu. Tento prevod zahŕňal obchodné meno Defense Technology Corporation of America, ochranné známky zapísané v Spojených štátoch, ktoré vlastnila spoločnosť z Wyomingu, a rad obranných aerosólových výrobkov.

4 Do júna 1997 vedľajší účastník konania získaval od žalobkyne obranné aerosóly FIRST DEFENSE a distribuoval ich v Európe pod svojím vlastným menom. Vzťahy medzi žalobkyňou a vedľajším účastníkom konania skončili v priebehu leta 1997 alebo na začiatku jesene toho istého roka.

5 Dňa 16. septembra 1997 vedľajší účastník konania podal na Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) prihlášku ochrannej známky Spoločenstva podľa nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146) v znení zmien a doplnení [nahradeného nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1)].

6 Ochranná známka, ktorej zápis sa navrhoval, je obrazová ochranná známka FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR (ďalej len „sporná ochranná známka“ a je zobrazená takto:

7 Výrobky, pre ktoré sa zápis navrhoval, patria do tried 5, 8 a 13 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a zodpovedali pre každú z týchto tried tomuto opisu:

— trieda 5: „Farmaceutické, veterinárne a zdravotnícke prípravky; dietetické látky prispôsobené na lekárske účely, detská výživa; náplasti, materiály na obväzovanie; materiál na plombovanie a odtlačky zubov; dezinfekčné prípravky, prípravky na ničenie škodcov, fungicídy, herbicídy“,

— trieda 8: „Ručné náradie a pomôcky na ručný pohon; príbor, vidličky a lyžice; sečné a bodné zbrane; holiace strojčeky“,

— trieda 13: „Munícia, projektily, rozprašovače dráždivého plynu, iné útočné a obranné zbrane“.

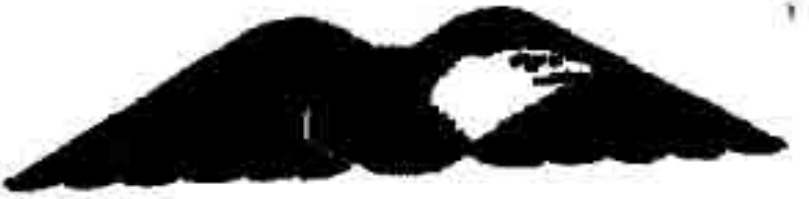
8 Prihláška ochrannej známky Spoločenstva bola zverejnená vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 93/1998 zo 7. decembra 1998.

9 Dňa 8. marca 1999 žalobkyňa podala námietku podľa článku 42 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 41 nariadenia č. 207/2009) proti zápisu spornej ochrannej známky pre výrobky uvedené v bode 7 vyššie.

10 Žalobkyňa založila svoju námietku najmä na článku 8 ods. 3 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009), keďže sa domnievala, že vedľajší účastník konania bol jej zástupcom v zmysle uvedeného ustanovenia a že bez jej súhlasu požiadal o zápis označenia veľmi podobného nasledujúcim ochranným známkam zapísaným v Spojených štátoch:

— slovnej ochrannej známke FIRST DEFENSE zapísanej pod číslom 1763666 pre „obrannú nevýbušnú zbraň na princípe organického dráždivého plynu stlačeného v nádobe s aerosólom“ zaradenú do triedy 13,

— obrazovej ochrannej známke pozostávajúcej z vyobrazenia letiaceho orla a zapísanej pod číslom 1885967 pre „obrannú nevýbušnú zbraň na princípe organického dráždivého plynu stlačeného v nádobe s aerosólom“ zaradenú do triedy 13, ktorá je zobrazená nižšie:

— obrazovej ochrannej známke obsahujúcej slovný prvok „def-tec products“, ktorý sa nachádza vnútri trojuholníkového vyobrazenia, zapísanej pod číslom 1792165 pre sériu tovarov zaradených do triedy 13 a zobrazenej nižšie:

11 Rozhodnutím z 21. marca 2002 námietkové oddelenie čiastočne vyhovelo námietke v rozsahu, v akom bola založená na článku 8 ods. 3 nariadenia č. 40/94 a v akom sa týkala „sečných a bodných zbraní“ zaradených do triedy 8 a „munície, projektilov, rozprašovačov dráždivého plynu, iných útočných a obranných zbraní“ zaradených do triedy 13.

12 Dňa 21. mája 2002 vedľajší účastník konania podal podľa článkov 57 až 62 nariadenia č. 40/94 (teraz články 58 až 64 nariadenia č. 207/2009) na ÚHVT odvolanie proti rozhodnutiu námietkového oddelenia.

13 Rozhodnutím z 8. novembra 2004 (ďalej len „rozhodnutie z roku 2004“) druhý odvolací senát ÚHVT zamietol odvolanie a zaviazal vedľajšieho účastníka konania na náhradu trov konania.

14 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 12. januára 2005 vedľajší účastník konania podal žalobu proti rozhodnutiu z roku 2004 zapísanú do registra pod číslom T-6/05.

15 Rozsudkom zo 6. septembra 2006, DEF-TEC Defense Technology/ÚHVT – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR) (T-6/05, Zb. s. II-2671, ďalej len „rozsudok Súdu prvého stupňa“) Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie z roku 2004.

16 V bode 39 rozsudku Súdu prvého stupňa bolo rozhodnuté, že „keďže [vedľajší účastník konania] pred Súdom prvého stupňa nespochybňoval svoje postavenie obchodného zástupcu majiteľa ochrannej známky, je potrebné určiť, či [vedľajší účastník konania] získal súhlas majiteľa ochrannej známky, ktorý ho oprávňuje na zamýšľané podanie prihlášky“.

17 V bode 46 rozsudku Súdu prvého stupňa sa pripomínalo, že „[vedľajší účastník konania] a spoločnosť z Wyomingu boli v čase prijatia vyhlásenia z 1. júna 1996 v reálnom a efektívnom obchodnom vzťahu, čo je okolnosť, ktorou je možné vysvetliť, že predchádzajúci majiteľ sa rozhodol tento súhlas udeliť bez finančného protiplnenia“. Súd prvého stupňa dodal, že „v každom prípade skutočnosť, že takéto udelenie by sa prípadne mohlo považovať za nezvyčajné, sama osebe nemôže spochybňovať, ako to uviedol odvolací senát, platnosť skutočne udeleného súhlasu“.

18 V bode 48 rozsudku Súdu prvého stupňa bolo rozhodnuté, že vyhlásenie z 1. júna 1996 obsahuje jasný, presný a nepodmienený súhlas. Keďže pritom k zmene majiteľa ochrannej známky došlo medzi dňom udelenia súhlasu a dňom podania prihlášky ochrannej známky Spoločenstva, Súd prvého stupňa sa domnieval, že treba určiť, či je súhlas platný a či sa ho mohol vedľajší účastník konania dovolávať.

19 Súd prvého stupňa okrem toho v bode 49 rozsudku uviedol, že „keďže sa odvolací senát nesprávne domnieval, že vyhlásenie z 1. júna 1996 neobsahuje jasný, presný a nepodmienený súhlas, ktorý by [vedľajšieho účastníka konania] oprávňoval podať prihlášku uvedenej ochrannej známky, odvolací senát sa nezaoberal otázkou, či bol uvedený súhlas platný aj po odkúpení aktív spoločnosti z Wyomingu“. Súd prvého stupňa spresnil, že „keďže táto otázka, ktorej vyriešenie úzko súvisí s právnymi predpismi, ktoré by sa mali uplatniť v právnych a obchodných vzťahoch medzi stranami [zmluvy z 19. mája 1995], nebola počas konania na ÚHVT prejednávaná, … teda o tomto bode nemôže rozhodnúť“.

20 Súd prvého stupňa sa nakoniec v bode 50 rozsudku domnieval, že „odvolací senát mal vzhľadom na právne predpisy uplatniteľné na právne a obchodné vzťahy medzi stranami [zmluvy z 19. mája 1995] overiť, či, a prípadne v akom rozsahu, uvedené vzťahy naozaj existovali aj po odkúpení aktív spoločnosti z Wyomingu, a teda či [žalobkyňa] vstúpila do práv a prípadne povinností predchádzajúceho majiteľa ochrannej známky“. Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že „v tomto zmysle prislúcha odvolaciemu

senátu najmä určiť, či bol súhlas, ktorý [vedľajší účastník konania] získal 1. júna 1996, platný aj po odkúpení aktív spoločnosti z Wyomingu“, a že „v prípade kladnej odpovede mal preskúmať, či [žalobkyňa] bola alebo nebola týmto súhlasom viazaná v deň podania prihlášky uvedenej ochrannej známky“. Súd prvého stupňa sa nakoniec domnieval, že „za predpokladu, že [žalobkyňa] uvedeným súhlasom už viazaná nebola, mal odvolací senát posúdiť, či sa [vedľajší účastník konania] mohol opierať o oprávnený dôvod, ktorým by nahradil chýbajúci súhlas“.

21 Súd prvého stupňa preto rozhodnutie z roku 2004 zrušil v rozsahu, v akom v ňom odvolací senát nezohľadnil platnosť súhlasu z 1. júna 1996.

22 Rozhodnutím zo 16. februára 2007 prezídium odvolacích senátov ÚHVT pridelilo vec štvrtému odvolaciemu senátu. Vec bola zapísaná do registra pod číslom R 0493/2002-4.

23 Rozhodnutím zo 4. mája 2009 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) štvrtý odvolací senát ÚHVT zrušil rozhodnutie námietkového oddelenia z 21. marca 2002, zamietol námietku a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

24 Odvolací senát po prvé v podstate konštatoval, pokiaľ ide o kolidujúce ochranné známky, že sporná ochranná známka je veľmi podobná dvom z troch ochranných známok zapísaných v Spojených štátoch, a to ochranným známkam č. 1885967 a č. 1763666 (ďalej len „skoršie ochranné známky“), keďže zahŕňa ich rozlišujúce prvky, a to vyobrazenie orla a výraz „first defense“. Okrem toho sa odvolací senát domnieval, že na určité výrobky, pre ktoré sa námietke vyhovelo, a to „rozprašovače dráždivého plynu“ a „iné útočné a obranné zbrane“, sa vzťahujú skoršie ochranné známky. Naproti tomu

podľa neho výrobky, ktoré predstavujú „sečné a bodné zbrane a muníciu“, na ktoré sa skoršie ochranné známky nevzťahujú, nemajú povahu porovnateľnú s povahou výrobkov, ktoré boli predmetom zmluvy z 19. mája 1995, teda plynových peprových aerosólov. Pokiaľ je totiž cieľom plynového aerosólu s korením zneškodniť útočníkov a nespôsobiť pritom vážnu fyzickú ujmu, výrobky vedľajšieho účastníka konania, ktoré predstavujú „sečné a bodné zbrane, muníciu a projektily“, sú buď zbraňami, alebo výrobkami používanými v strelných zbraniach.

25 Odvolací senát sa domnieval, že námietkové oddelenie vo svojom rozhodnutí neuviedlo dôvody, pre ktoré skoršie ochranné známky umožnili zamietnuť prihlášku ochrannej známky Spoločenstva podanú vedľajším účastníkom konania pre také výrobky, ako sú „sečné a bodné zbrane, munície a projektily“. Okrem toho odvolací senát po tom, ako uviedol, že ochrana poskytovaná článkom 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 sa nevzťahuje len na výrobky a služby totožné s výrobkami a službami majiteľa uplatnenej skoršej ochrannej známky, ale aj na výrobky a služby, ktoré s nimi úzko súvisia alebo ktoré sú z hospodárskeho hľadiska rovnocenné, dospel v prejednávanej veci k záveru, že na také výrobky, ako sú sečné a bodné zbrane a munícia, ktoré zjavne neboli predmetom obchodnej činnosti majiteľa skorších ochranných známok, sa toto ustanovenie nevzťahuje.

26 Po druhé, pokiaľ ide o existenciu vzťahu zastúpenia v zmysle článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, odvolací senát sa domnieval, že je viazaný iba tým, ako je v rozsudku Súdu prvého stupňa kvalifikovaný vzťah medzi spoločnosťou z Wyomingu a vedľajším účastníkom konania vyplývajúci zo zmluvy z 19. mája 1995, ktorý je „vzťahom hlavnej spoločnosti a obchodného zástupcu“ v zmysle tohto ustanovenia. Naproti tomu sa domnieval, že nie je viazaný závermi Súdu prvého stupňa týkajúcimi sa dôsledkov, ktoré z toho vyplývajú, to znamená po odkúpení aktív spoločnosti z Wyomingu žalobkyňou.

27 Podľa odvolacieho senátu musí byť dôvod námietky vychádzajúci z článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 zamietnutý, lebo medzi žalobkyňou a vedľajším účastníkom konania existoval vzťah zastúpenia len v dôsledku toho, že pokračoval predchádzajúci obchodný vzťah medzi vedľajším účastníkom konania a spoločnosťou z Wyomingu. Vzhľadom na to, že súhlas udelený vedľajším účastníkom konania nebol nikdy odvolaný, otázka namietateľnosti tohto súhlasu voči žalobkyni je irelevantná. Okrem toho podobne ako vzťah zastúpenia medzi spoločnosťou z Wyomingu a vedľajším účastníkom konania aj súhlas získaný v rámci tohto vzťahu vyvolával účinky po jeho skončení. Odvolací senát dospel k záveru, že práva vyplývajúce z článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 pochádzajú z mimoriadne úzkeho vzťahu medzi dotknutými účastníkmi, a nie z toho, že práva na ochranné známky patria majiteľovi. Žalobkyňa sa preto na toto ustanovenie bez zohľadnenia súhlasu, ktorý nebol nikdy odvolaný, odvolávať nemôže, keď sa dovoláva svojho postavenia právneho nástupcu majiteľa skorších ochranných známok, keďže postúpenie uvedených ochranných známok jej nemôže priznať viac práv, než mal ich bývalý majiteľ.

28 Žalobkyňa by to podľa odvolacieho senátu mohla urobiť len vtedy, keby sa stala sama hlavnou spoločnosťou vedľajšieho účastníka konania. Žalobkyňa pritom netvrdí, že existuje nejaký zmluvný vzťah medzi účastníkmi námietkového konania, pričom taký vzťah nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že sa žalobkyňa správala tak, ako keby k žiadnemu prevodu aktív nedošlo. Na to by bolo potrebné, aby žalobkyňa preukázala, že vedľajší účastník konania vedel o tom, že je v obchodnom vzťahu s inou spoločnosťou.

29 Odvolací senát dospel k záveru, že aj keby vedľajší účastník konania mohol byť považovaný za obchodného zástupcu žalobkyne, jeho konanie by bolo odôvodnené, lebo správanie žalobkyne, ktorá trvalo konala tak, ako keby k žiadnemu prevodu nedošlo, ako aj skutočnosť, že neuzavrela novú obchodnú dohodu s inou stranou a formálne neodvolala súhlas svojho predchodcu, poskytla vedľajšiemu účastníkovi konania

dostatočné dôvody na to, aby sa domnieval, že je oprávnený podať prihlášku ochrannej známky vo vlastnom mene.

30 Odvolací senát, ktorý konštatoval, že námietke nemožno vyhovieť len na základe článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, ktorý žalobkyňa uplatnila, preskúmal všetky skoršie práva a dôvody námietky, ktoré žalobkyňa platne uplatnila, a to všeobecne známe ochranné zámky na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009. Odvolací senát dospel k záveru, že ich treba zamietnuť a že námietka musí byť zamietnutá v celom rozsahu.

Návrhy účastníkov konania

31 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal ÚHVT na náhradu trov konania.

32 ÚHVT a vedľajší účastník konania navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

33 Na pojednávaní žalobkyňa doplnila svoje návrhy návrhom, aby bol vedľajší účastník konania zaviazaný na náhradu trov konania z rovnakého dôvodu ako ÚHVT.

Právny stav

34 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, druhý na porušení článku 65 ods. 6 uvedeného nariadenia a tretí na porušení článku 63 ods. 2, ako aj článkov 75 a 76 rovnakého nariadenia.

35 Je potrebné preskúmať najskôr druhý, potom prvý a napokon tretí žalobný dôvod.

1. *O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009*

Tvrdenia účastníkov konania

36 Žalobkyňa sa domnieva, že odvolací senát porušil článok 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009 tým, že nezohľadnil výrok rozsudku Súdu prvého stupňa a v dôsledku toho jeho rozsah. Žalobkyňa tvrdí, že na základe tohto ustanovenia bol odvolací senát povinný vyvodiť primerané dôsledky z výroku rozsudku Súdu prvého stupňa a z odôvodnenia, na ktorom je založený, bez toho, aby upravil či zmenil vysvetlenie, ktoré obsahuje. Podľa žalobkyne, pokiaľ by odvolací senát správne použil znenie a „usmernenia" rozsudku Súdu prvého stupňa a okrem toho ak by sa zaoberal otázkami, ktoré Súd prvého stupňa nastolil, musel by vydať rozhodnutie, ktoré by jej tvrdeniam vyhovelo.

37 Žalobkyňa sa domnieva, že skutočnosť, že Súd prvého stupňa jasne spresnil, že odvolací senát musí konkrétne určiť, či súhlas získaný 1. júna 1996 platil aj po odkúpení aktív spoločnosti z Wyomingu, mal odvolací senát pohnúť k tomu, aby účastníkov námietkového konania vyzval na predloženie ich stanoviska k bodom výslovne uvedeným v rozsudku Súdu prvého stupňa. Odvolací senát tým, že podrobne nepreskúmal body, ktoré Súd prvého stupňa uviedol, a navyše tým, že nezohľadnil existenciu vzťahu zastúpenia, porušil zásadu riadnej správy vecí verejných a prekročil právomoci, ktoré mu zverujú relevantné ustanovenia nariadenia č. 207/2009.

38 ÚHVT spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

Posúdenie Všeobecným súdom

39 Podľa článku 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009 je ÚHVT povinný prijať opatrenia nevyhnutné na dosiahnutie súladu s rozsudkom súdu Európskej únie.

40 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že zrušujúci rozsudok pôsobí *ex tunc*, teda retroaktívne odníma zrušovanému právnemu aktu právne účinky [pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. marca 2009, Kaul/ÚHVT – Bayer (ARCOL), T-402/07, Zb. s. II-737, bod 21 a tam citovanú judikatúru].

41 Z tej istej judikatúry vyplýva, že na to, aby sa dosiahol súlad so zrušujúcim rozsudkom a aby bol tento rozsudok vykonaný v plnom rozsahu, inštitúcia, ktorá je autorkou zrušeného aktu, má povinnosť dodržať nielen výrok rozsudku, ale aj dôvody, o ktoré sa výrok bezpodmienečne opiera, v tom zmysle, že sú nevyhnutné na určenie presného zmyslu toho, o čom sa rozhodlo vo výroku. Tieto dôvody totiž jednak presne identifikujú ustanovenie považované za nezákonné a jednak presne vysvetľujú dôvody nezákonnosti zistenej vo výroku, pričom dotknutá inštitúcia na ne musí prihliadnuť pri nahrádzaní zrušeného aktu (pozri rozsudok ARCOL, už citovaný, bod 22 a tam citovanú judikatúru).

42 Po zrušení rozhodnutia z roku 2004 sa v prejednávanej veci opätovne rozhodovalo o odvolaní, ktoré vedľajší účastník konania podal na odvolací senát. Na to, aby ÚHVT splnil svoju povinnosť podľa článku 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009, teda povinnosť prijať opatrenia na výkon rozsudku Všeobecného súdu, musel zabezpečiť, aby podanie žaloby viedlo k vydaniu nového rozhodnutia odvolacieho senátu. K tomu aj v skutočnosti došlo, pretože vec bola pridelená štvrtému odvolaciemu senátu, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok ARCOL, už citovaný, bod 23).

43 Žalobkyňa nespochybňuje zákonnosť vrátenia veci štvrtému odvolaciemu senátu. Tvrdí však, že odvolací senát mal predovšetkým určiť, či súhlas získaný 1. júna 1996 platil aj po odkúpení aktív spoločnosti z Wyomingu.

44 Treba uviesť, že v prejednávanej veci sa v rozsudku Súdu prvého stupňa tento súd nevyjadril k existencii vzťahu zastúpenia medzi účastníkmi námietkového konania, ktorý by odôvodnil uplatnenie článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009. Ako totiž bolo uvedené v bode 16 vyššie, Súd prvého stupňa sa domnieval, že vzhľadom na to, že vedľajší účastník konania nespochybnil svoje postavenie obchodného zástupcu majiteľa ochrannej známky, je relevantné určiť, či vedľajší účastník konania získal súhlas majiteľa ochrannej známky, ktorý by ho oprávňoval podať zamýšľanú prihlášku.

45 Treba konštatovať, že Súdu prvého stupňa nebola podobne ako stanovisko presadzované ÚHVT predložená otázka týkajúca sa existencie vzťahu zastúpenia medzi účastníkmi námietkového konania, ale otázka týkajúca sa existencie súhlasu v zmysle článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009. Nemohol tak *ex offo* preskúmať prvú z uvedených podmienok použitia tohto ustanovenia.

46 Nemožno teda pripustiť, ako uvádza žalobkyňa, že vzhľadom na to, že účastníci námietkového konania nespochybnili existenciu vzťahu zastúpenia medzi nimi, sa Súd prvého stupňa stotožnil s existenciou uvedeného vzťahu, pričom v takom prípade by bol odvolací senát týmto výkladom viazaný a porušil by článok 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009 tým, že by článok 8 ods. 3 toho istého nariadenia nepoužil.

47 Aj keď v rozsudku Súdu prvého stupňa uvedený súd v bode 48 potvrdil, že k „danému dátumu“ jasný, presný a nepodmienený súhlas existoval, nemá to nijaký vplyv na kvalifikáciu vzťahu medzi účastníkmi námietkového konania. Ako totiž uviedol ÚHVT, hlavná spoločnosť udelila predmetný súhlas svojmu obchodnému zástupcovi 1. júna 1996 v rámci ich obchodného vzťahu založeného zmluvou o distribúcii. V rámci tohto vzťahu dospel Súd prvého stupňa k záveru, že v zmysle článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 jasný, presný a nepodmienený súhlas existuje.

48 Hoci je nespochybniteľné, že uvedené ustanovenie bolo uplatniteľné na tento vzťah, neplatí to aj pre vzťah existujúci medzi účastníkmi námietkového konania. Skutočnosť, že existencia tohto súhlasu sa preukázala, nedáva žalobkyni nijaké práva ani jej automaticky neumožňuje odvolávať sa vo svoj prospech na vzťah zastúpenia v zmysle článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009. V tomto ohľade treba pripomenúť, že Súd prvého stupňa nezaujal stanovisko k existencii súhlasu ako podmienky uplatnenia článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009. Pokiaľ ide o otázku, či žalobkyňa bola viazaná týmto súhlasom, ktorý nepochádzal od nej a ktorý bol získaný v rámci zmluvného vzťahu, ktorého súčasťou nebola, treba preskúmať otázku, či zmluvný vzťah medzi stranami zmluvy z 19. mája 1995 bol na žalobkyňu prevedený prostredníctvom prevodu aktív, na ktorý sa však vzťahuje právo platné pred zmluvu o prevode aktív.

49 Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací senát bol povinný preskúmať všetky podmienky vyžadované článkom 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 vrátane podmienky týkajúcej sa existencie vzťahu zastúpenia, ktorá bola vzhľadom na vzťah medzi novým majiteľom ochranných známok a vedľajším účastníkom konania nevyhnutným predpokladom podmienky týkajúcej sa súhlasu (pozri v tomto zmysle rozsudok ARCOL, už citovaný, bod 38). V rozpore s tvrdením žalobkyne teda odvolací senát prijal opatrenia potrebné na vykonanie rozsudku Súdu prvého stupňa.

50 Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací senát neporušil článok 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009 tým, že preskúmal existenciu vzťahu zastúpenia.

51 Druhý žalobný dôvod preto treba zamietnuť.

2. *O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009*

Tvrdenia účastníkov konania

52 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že odvolací senát porušil článok 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 tým, že neuznal, že toto ustanovenie priznáva žalobkyni právo podať námietku proti zápisu ochrannej známky vedľajším účastníkom konania v jeho vlastnom mene.

53 Pokiaľ ide po prvé o výrobky, ktorých sa týka vyššie uvedené ustanovenie, žalobkyňa tvrdí, že „sečné a bodné zbrane, munícia a projektily“ sú podobné výrobkom chráneným skoršími ochrannými známkami s ohľadom na svoju povahu, lebo tieto výrobky súvisia s bezpečnosťou osôb, ale aj s ohľadom na svoje určenie a distribučné kanály.

54 Pokiaľ ide po druhé o súhlas vyžadovaný v zmysle článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, žalobkyňa sa domnieva, že odvolací senát sa dopustil pochybenia tým, že odmietol uznať, že súhlas predchádzajúceho majiteľa ochranných známok, ktorým

bola spoločnosť z Wyomingu, nebol platný po odkúpení aktív poslednej uvedenej spoločnosti tak, aby mohol zaväzovať žalobkyňu. Žalobkyňa uvádza, že vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek prijatia či spomenutia existencie vecného práva zaťažujúceho ochranné známky ich nadobudla v stave, v ktorom boli zapísané do registra a do zmluvy o prevode aktív. V dôsledku toho sa žalobkyňa domnieva, že nie je viazaná súhlasom predchádzajúceho majiteľa týchto ochranných známok, lebo prihláška bola podaná až potom, ako na ňu boli ochranné známky prevedené. Okrem toho uvádza, že v každom prípade vyhlásenie prezidenta spoločnosti z Wyomingu z 1. júna 1996 obsahovalo len to, že sa majiteľ vzdáva práva podať námietku proti podaniu prihlášky ochrannej známky Spoločenstva jeho obchodným zástupcom na danom území a vyvolalo iba relatívny účinok medzi stranami zmluvy o prevode aktív.

55 Žalobkyňa okrem toho uvádza, že vzhľadom na to, že sa nestala právnym nástupcom spoločnosti z Wyomingu, ktorá existuje aj naďalej, je vo vzťahu k uvedenej spoločnosti len treťou osobou, ktorá získala určité aktíva tejto spoločnosti, medzi ktoré patria skoršie ochranné známky. Vedľajší účastník konania okrem toho nepredložil dôkazy o tom, že na zápis spornej ochrannej známky získal súhlas žalobkyne, a nemal žiadny dôvod to urobiť, pokiaľ uvedený súhlas neexistoval.

56 Žalobkyňa nakoniec tvrdí, že aj keby bol súhlas udelený, jeho účinky by boli obmedzené na dobu trvania vzťahu zastúpenia, podľa ktorého bol súhlas mlčky odvolaný zároveň so vzťahom zastúpenia, a to podľa úslovia *rebus sic stantibus*. Žalobkyňa uvádza, že odvolací senát sa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia tým, že sa domnieval, že vedľajší účastník konania nikdy nedostal oznámenie o tom, že majiteľ ochrannej známky nesúhlasí so zápisom ochrannej známky, lebo proti prihláške ochrannej známky Spoločenstva podala námietku.

57 ÚHVT a vedľajší účastník konania spochybňujú tvrdenia žalobkyne.

Posúdenie Všeobecným súdom

58 Na úvod treba uviesť, že aj keď odvolací senát zamietol námietku vo vzťahu k všetkým dôvodom uvedeným žalobkyňou v rámci tejto žaloby, žalobkyňa nespochybňuje napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o výklad článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009.

59 Rozhodnutie sa teda stalo konečným v rozsahu, v akom v ňom odvolací senát zamietol dôvod námietky založený na porušení článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, pokiaľ ide o všeobecne známe ochranné známky a nezapísané práva k označeniam FIRST DEFENSE AND DESIGN a FIRST DEFENSE, ako aj pokiaľ ide o obchodné meno FIRST DEFENSE.

60 Treba ďalej pripomenúť, že podľa článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 ochranná známka nebude zapísaná, ak obchodný zástupca alebo zástupca majiteľa ochrannej známky požiada o jej zápis vo vlastnom mene bez súhlasu majiteľa, pokiaľ takýto obchodný zástupca alebo zástupca svoje konanie neodôvodní.

61 Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že na to, aby bola námietka na tomto základe úspešná, je po prvé potrebné, aby osoba, ktorá podala námietku, bola majiteľom skoršej ochrannej známky, po druhé, aby prihlasovateľom ochrannej známky bol obchodný zástupca alebo zástupca majiteľa ochrannej známky, po tretie, aby prihláška bola podaná v mene obchodného zástupcu alebo zástupcu bez súhlasu majiteľa a bez toho, aby tento obchodný zástupca alebo zástupca svoje konanie riadne odôvodnil, a po štvrté, aby sa prihláška týkala hlavne totožných alebo podobných označení a výrobkov. Tieto podmienky sú kumulatívne.

62 Treba teda preskúmať, či sú podmienky, ktorých splnenie vyžaduje článok 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, v prejednávanej veci splnené.

O prvej podmienke týkajúcej sa vlastníctva skorších ochranných známok

63 V tomto ohľade treba uviesť, že žalobkyňa nadobudla prostredníctvom odkúpenia aktív spoločnosti z Wyomingu americké ochranné známky, ktoré zahŕňajú ochrannú známku, ktorej zápis sa požadoval. Je teda majiteľkou skorších ochranných známok v zmysle článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, čo napokon vedľajší účastník konania nepopiera.

O druhej podmienke týkajúcej sa existencie vzťahu zastúpenia

64 Pokiaľ ide o pojmy „obchodný zástupca“ alebo „zástupca“ uvedené v článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, treba sa domnievať, podobne ako je stanovené v usmerneniach týkajúcich sa námietkového konania pred ÚHVT, pokiaľ ide o neoprávnené podanie prihlášky obchodnými zástupcami majiteľa ochrannej známky, že tieto pojmy musia byť vykladané široko tak, aby pokrývali všetky formy vzťahov založených na zmluvnej dohode, podľa ktorej jedna zo strán zastupuje záujmy druhej strany, a to nezávisle od kvalifikácie zmluvného vzťahu medzi majiteľom alebo splnomocniteľom a prihlasovateľom ochrannej známky Spoločenstva. Podľa týchto usmernení na účely článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 stačí, aby medzi stranami existovala dohoda o obchodnej spolupráci, ktorá môže založiť vzťah dôvery tým, že prihlasovateľovi

výslovne alebo implicitne uloží všeobecnú povinnosť dôvery a lojality s ohľadom na záujmy majiteľa ochrannej známky. Je však potrebné, aby existovala dohoda medzi stranami. Pokiaľ prihlasovateľ koná úplne nezávisle bez toho, aby bol s majiteľom nadviazaný akýkoľvek vzťah, nemožno ho považovať za obchodného zástupcu v zmysle článku 8 ods. 3 uvedeného nariadenia. Jednoduchý kupujúci či zákazník majiteľa tak nemôže byť považovaný za „obchodného zástupcu" či „zástupcu" na účely článku 8 ods. 3 toho istého nariadenia, lebo tieto osoby nemajú nijakú osobitnú povinnosť dôvery voči majiteľovi ochrannej známky.

65 Pokiaľ ide o ukončenie zmluvného vzťahu v okamihu podania prihlášky ochrannej známky, treba sa domnievať, že ako vyplýva aj z vyššie uvedených usmernení, nie je nevyhnutné, aby dohoda uzavretá medzi stranami platila aj pri podávaní prihlášky ochrannej známky a aby sa článok 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 použil aj na dohody, ktorých platnosť uplynula pred dátumom podania prihlášky ochrannej známky Spoločenstva, pod podmienkou, že uplynutá lehota je taká, že možno legitímne predpokladať, že povinnosť dôvery a dôvernosti existovala aj pri podávaní prihlášky ochrannej známky Spoločenstva. Tento extenzívny výklad článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 má chrániť majiteľa ochranných známok, a to aj po ukončení zmluvného vzťahu, z ktorého vyplýva povinnosť dôvery.

66 Aj keď sa v prejednávanej veci zdá, že žalobkyňa v žalobe spochybňuje záver odvolacieho senátu, podľa ktorého medzi účastníkmi námietkového konania neexistoval nijaký vzťahu zastúpenia v zmysle článku 8 ods. 3 uvedeného nariadenia, treba konštatovať, že neuvádza nijaký argument na podporu svojho stanoviska k tejto otázke. Tvrdí len to, že v bode 39 rozsudku Súdu prvého stupňa „sa dospelo k veľmi správnemu záveru, že existoval vzťah zastúpenia a že to nebolo predmetom sporu medzi účastníkmi konania". Taký argument pritom nemôže uspieť vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 45 a 46 vyššie.

67 V tomto ohľade treba uviesť, že ako k tomu správne dospel odvolací senát v bode 41 napadnutého rozhodnutia, dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii vzťahu zastúpenia zaťažuje žalobkyňu. Treba pritom konštatovať, že žalobkyňa v rámci námietkového konania nepredložila nijaký dôkaz preukazujúci existenciu takého vzťahu. Aj keď žalobkyňa predložila jej zaslané faktúry a objednávky, na základe ktorých by bolo možné za iných okolností predpokladať existenciu obchodnej dohody medzi účastníkmi námietkového konania, tieto dôkazy nepreukazujú, že vedľajší účastník konania konal na účet žalobkyne, ale osvedčujú len existenciu vzťahu predávajúci – zákazník, ktorý mohol vzniknúť bez predchádzajúcej dohody medzi nimi. Taký vzťah nestačí na to, aby sa uplatnil článok 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009.

68 Rovnako miestoprísažné vyhlásenie podpísané generálnou riaditeľkou spoločnosti Defense Technology Corporation of America, ktoré žalobkyňa predložila v rámci námietkového konania a podľa ktorého je posledná uvedená spoločnosť totožná so spoločnosťou z Wyomingu, nemôže predstavovať dôkaz o povahe vzťahu medzi účastníkmi námietkového konania. Skutočnosť, že žalobkyňa pokračuje v činnostiach spoločnosti z Wyomingu pod rovnakým menom, totiž vyplýva len z prevodu aktív, ktorý zahŕňal nadobudnutie obchodných mien prevodcu. Skutočnosť, že vzniká dojem, že ide o tú istú spoločnosť, nestačí na preukázanie skutočnej existencie obchodného vzťahu medzi žalobkyňou a vedľajším účastníkom konania, ktorý by bolo možné postaviť na roveň takému typu vzťahu, ako je vzťah medzi hlavnou spoločnosťou a jej obchodným zástupcom.

69 Je preto potrebné dospieť k záveru, že ako odvolací senát konštatoval v bode 45 napadnutého rozhodnutia, tieto skutočnosti nemohli preukázať existenciu vzťahu zastúpenia v zmysle článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009. Okrem toho v rámci námietkového konania žalobkyňa vôbec netvrdila, že došlo k uzavretiu novej zmluvy s vedľajším účastníkom konania.

70 Vzhľadom na neexistenciu dôkazov o tom, že medzi účastníkmi námietkového konania bola uzatvorená obchodnej zmluvy takého druhu, aký spája hlavnú spoločnosť s jej zástupcom, ako aj dôkazu, že vedľajší účastník konania konal na účet žalobkyne a nie nezávisle, odvolací senát dospel k správnemu záveru, že taký vzťah neexistoval, a že preto nemožno uplatniť článok 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009.

71 Aj keby súhlas získaný vedľajším účastníkom konania prestal platiť v okamihu skončenia vzťahu zastúpenia, ktorý bol dôvodom jeho existencie, nemalo by to vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a najmä na skutočnosť, že žalobkyňa sa nemôže dovolávať článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 vzhľadom na neexistenciu vzťahu zastúpenia medzi ňou a vedľajším účastníkom konania v zmysle tohto ustanovenia.

72 Pokiaľ ide o otázku prevodu zmluvného vzťahu medzi stranami zmluvy z 19. mája 1995 na žalobkyňu, treba pripomenúť, že zmluva o prevode aktív zahŕňa prevod práv a záväzkov subjektu prevádzaného na nadobúdateľa. V prejednávanej veci zo zmluvy o prevode aktív vyplýva, že tieto práva zahŕňajú skoršie ochranné známky, ktorých majiteľkou sa stala žalobkyňa. Zmluva pritom nespomína existenciu zmluvy o distribúcii s vedľajším účastníkom konania ani existenciu práv k ochranným známkam. Ako odvolací senát vyvodil v bode 35 napadnutého rozhodnutia, „žalobkyňa nenaznačuje, že by situácia týkajúca sa obchodných činností v Európe, či práv podať prihlášky ochrannej známky bola výslovne upravená zmluvou o prevode aktív“. V tomto ohľade, ako bolo správne uvedené v bode 53 napadnutého rozhodnutia, „akékoľvek právo, ktoré by prekračovalo postavenie majiteľa ochrannej známky, by nevyplývalo z prevodu práv, ktorý hlavná (predchádzajúca) spoločnosť schválila v prospech tretej osoby, ale z povahy vzťahu, ktorý [vedľajší účastník konania] mal s americkou spoločnosťou, od ktorej získaval výrobok, ktorý predával v Európe“.

73 Z toho vyplýva, že keďže žalobkyňa nepodala dôkaz o tom, že s vedľajším účastníkom konania uzavrela zmluvu takého druhu, o aký ide v prípade zmluvy medzi hlavnou spoločnosťou a jej zástupcom, nemôže sa na ňu uplatniť ochrana, ktorú priznáva článok 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, a nemôže odporovať zápisu spornej ochrannej známky na tomto základe len ako majiteľka skorších ochranných známok.

74 Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že odvolací senát sa správne domnieval, že podmienka, ktorej splnenie vyžaduje článok 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 a ktorá sa týka existencie vzťahu zastúpenia, splnená nebola, takže toto ustanovenie nemohlo byť uplatnené. V dôsledku toho treba zamietnuť prvý žalobný dôvod bez toho, aby bolo potrebné preskúmať argumenty uvedené žalobkyňou, pokiaľ ide o ďalšie podmienky, medzi ktoré patria podmienky týkajúce sa podobnosti výrobkov chránených kolidujúcimi ochrannými známkami.

3. *O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práva byť vypočutý, ako aj článku 63 ods. 2 a článkov 75 a 76 nariadenia č. 207/2009*

Tvrdenia účastníkov konania

75 Žalobkyňa sa domnieva, že odvolací senát porušil článok 63 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 tým, že nevyzval účastníkov námietkového konania, aby predložili svoje pripomienky po opätovnom začatí konania v dôsledku zrušenia rozhodnutia z roku 2004 vyhláseného v rozsudku Súdu prvého stupňa. Okrem toho tvrdí, že odvolací senát porušil jej právo byť vypočutý a jej právo na obranu, ktorých ochrana je zaistená článkom 75 nariadenia č. 207/2009, po prvé v dôsledku toho, že jej neposkytol

príležitosť zaujať stanovisko k rozsudku Súdu prvého stupňa predtým, než vydal nové rozhodnutie, a po druhé v dôsledku toho, že odvolací senát nepreskúmal argumenty a dôkazy ako celok.

76 ÚHVT tvrdenia žalobkyne spochybňuje.

Posúdenie Všeobecným súdom

77 Tento žalobný dôvod sa člení na tri časti, z ktorých prvá je založená na porušení článku 63 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, druhá na porušení článku 75 uvedeného nariadenia a tretia na porušení článku 76 toho istého nariadenia.

O prvej a druhej časti tretieho žalobného dôvodu

78 Pokiaľ ide o prvé dve časti tohto žalobného dôvodu, ktoré treba preskúmať spoločne, treba uviesť, že žalobkyňa v podstate vytýka odvolaciemu senátu, že porušil jej právo na obranu a právo byť vypočutý tým, že účastníkov námietkového konania nevyzval na predloženie pripomienok k rozsudku Súdu prvého stupňa predtým, než vydal napadnuté rozhodnutie. Pokiaľ ide o argument uvedený žalobkyňou v rámci druhej časti tohto žalobného dôvodu, podľa ktorého odvolací senát nedostatočne zohľadnil

jej pripomienky, bude preskúmaný v rámci posudzovania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (pozri body 90 až 97 nižšie).

– O práve účastníkov námietkového konania byť vypočutý k výkladu rozsudku Všeobecného súdu

79 Podľa článku 75 nariadenia č. 207/2009 môžu rozhodnutia ÚHVT vychádzať len z dôvodov alebo dôkazov, ku ktorým mali príslušné strany možnosť predložiť svoje pripomienky. Toto ustanovenie stanovuje všeobecnú zásadu ochrany práva na obranu v rámci práva ochranných známok Spoločenstva [rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 2005, Citicorp/ÚHVT (LIVE RICHLY), T-320/03, Zb. s. II-3411, bod 21]. Podľa tejto všeobecnej zásady práva Spoločenstva sa musí adresátom rozhodnutí orgánov verejnej moci, ktoré výrazným spôsobom ovplyvňujú ich záujmy, účinne umožniť uviesť svoje stanovisko [rozsudok Súdneho dvora z 23. októbra 1974, Transocean Marine Paint/Komisia, 17/74, Zb. s. 1063, bod 15; rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. februára 2002, Eurocool Logistik/ÚHVT (EUROCOOL), T-34/00, Zb. s. II-683, bod 21; LIVE RICHLY, už citovaný, bod 22, a ARCOL, už citovaný, bod 55].

80 Právo byť vypočutý sa vzťahuje na všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré tvoria základ rozhodovacieho aktu, ale nie na konečné stanovisko, ktoré chce správny orgán prijať [rozsudky Súdu prvého stupňa z 3. decembra 2003, Audi/ÚHVT (TDI), T-16/02, Zb. s. II-5167, bod 75, a ARCOL, už citovaný, bod 55].

81 V prejednávanej veci zo spisu ÚHVT nevyplýva, že účastníci námietkového konania boli po vrátení veci vyzvaní na predloženie svojich pripomienok k rozsudku Súdu prvého stupňa. ÚHVT im len listom z 23. februára 2007 oznámil rozhodnutie prezídia odvolacích senátov zo 16. februára 2007 o pridelení veci štvrtému odvolaciemu

senátu podľa článku 1d nariadenia Komisie (ES) č. 216/96 Komisie z 5. februára 1996, ktorým sa ustanovuje rokovací poriadok odvolacích senátov ÚHVT (Ú. v. ES L 28, s. 11; Mim. vyd. 17/001, s. 221), zmeneného a doplneného nariadením Komisie (ES) č. 2082/2004 zo 6. decembra 2004 (Ú. v. EÚ L 360, s. 8).

82 Žalobkyňa listom z 10. júna 2008 a vedľajší účastník konania listom z 25. novembra 2008 požiadali v odpovedi na toto oznámenie o informácie o stave konania. ÚHVT potvrdil prijatie listu žalobkyne 26. júna 2008 a listu vedľajšieho účastníka konania 1. decembra 2008 a informoval účastníkov námietkového konania o tom, že tieto listy boli postúpené štvrtému odvolaciemu senátu. Listom z 5. mája 2009 ÚHVT oznámil účastníkom námietkového konania napadnuté rozhodnutie.

83 V tomto ohľade treba uviesť, že ani nariadenie č. 207/2009, ani nariadenie Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 (Ú. v. ES L 303, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189), nestanovujú nijaké osobitné konanie pred odvolacími senátmi pre prípad, že Súd prvého stupňa zruší rozhodnutie a vráti ho odvolacím senátom, a v dôsledku toho neexistuje povinnosť znovu vypočuť dotknutých účastníkov. Taká povinnosť by mohla vyplývať len z všeobecnej zásady práva Spoločenstva týkajúcej sa dodržiavania práva na obranu zakotvenej v článku 75 druhej vete nariadenia č. 207/2009.

84 Na rozdiel od tvrdenia žalobkyne pritom článok 75 druhá veta vôbec nevyžaduje, aby bola žalobkyňa po opätovnom začatí konania pred ÚHVT v dôsledku zrušenia rozhodnutia odvolacieho senátu Všeobecným súdom opätovne vyzvaná na predloženie pripomienok k skutkovým a právnym okolnostiam, ku ktorým už mala dostatočný čas vyjadriť sa v rámci skôr vedenej písomnej časti konania, pričom spis v tomto

ohľade za daného stavu prevzal štvrtý odvolací senát (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora zo 4. marca 2010, Kaul/ÚHVT, C-193/09 P, Zb. s. I-27*, bod 60).

85 V prejednávanej veci je nesporné, že v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia z roku 2004, mala žalobkyňa možnosť predložiť svoje pripomienky vo vzťahu k všetkým aspektom námietky, ktorú podala podľa článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, vrátane existencie vzťahu zastúpenia. Z napadnutého rozhodnutia okrem toho vôbec nevyplýva, že štvrtý odvolací senát sa opieral o skutkové a právne okolnosti, ktoré by sa líšili od skutkových a právnych okolností, ktorým odvolací senát disponoval v okamihu, keď prijímal rozhodnutie z roku 2004 (pozri v tomto zmysle uznesenie Kaul/ÚHVT, už citované, bod 59).

86 Navyše treba pripomenúť, že napadnuté rozhodnutie ja založené na skutkových a právnych okolnostiach, vo vzťahu ku ktorým sa účastníci námietkového konania dostatočne vyjadrili v rámci správneho konania, ktoré predchádzalo prijatiu rozhodnutia z roku 2004.

87 Za týchto okolností nemožno ani tvrdiť, že odvolací senát porušil článok 63 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, ktorý stanovuje, že odvolací senát vyzve účastníkov konania tak často, ako to bude potrebné, aby predložili pripomienky v lehote určenej odvolacím senátom k oznámeniam ostatných účastníkov konania alebo k tým, ktoré vydá samotný odvolací senát.

88 Ani článok 75 druhá veta nariadenia č. 207/2009, ani článok 63 ods. 2 uvedeného nariadenia a ani jeho článok 65 ods. 6 tak nevyžadujú, aby žalobkyňa bola vypočutá, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré treba vyvodiť z rozsudku Súdu prvého stupňa (pozri v tomto zmysle uznesenie Kaul/ÚHVT, už citované, bod 62).

– O odôvodnení napadnutého rozhodnutia

89 Pokiaľ ide konkrétnejšie o tvrdenie žalobkyne uvedené v rámci druhej časti tretieho žalobného dôvodu, podľa ktorého odvolací senát nedostatočne zohľadnil jej pripomienky, treba konštatovať, že žalobkyňa týmto tvrdením v skutočnosti vytýka odvolaciemu senátu, že z právneho hľadiska nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie, keďže neodpovedal na všetky jej argumenty.

90 Podľa článku 75 prvej vety nariadenia č. 207/2009 musia byť rozhodnutia ÚHVT odôvodnené. Podľa judikatúry má táto povinnosť rovnaký rozsah ako tá, ktorá je stanovená v článku 253 ES, a jej cieľom je na jednej strane umožniť dotknutým subjektom spoznať dôvody prijatého opatrenia, aby mohli chrániť svoje práva, a na druhej strane umožniť súdu Únie vykonávať kontrolu zákonnosti rozhodnutia [pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. apríla 2004, Sunrider/ÚHVT – Vitakraft-Werke Wührmann a Friesland Brands (VITATASTE a METABALANCE 44), T-124/02 a T-156/02, Zb. s. II-1149, body 72 a 73 a tam citovanú judikatúru].

91 Z tej istej judikatúry vyplýva, že ak má odôvodnenie rozhodnutia spĺňať tieto podmienky, musí byť posudzované nielen vzhľadom na jeho znenie, ale aj na jeho kontext, ako aj na všetky právne pravidlá upravujúce dotknutú oblasť (pozri rozsudok VITATASTE a METABALANCE 44, už citovaný, bod 73 a tam citovanú judikatúru).

92 Odvolacie senáty však nemusia urobiť podrobný výklad, ktorý by vyčerpávajúco rozoberal jednotlivo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi konania. Odôvodnenie teda môže byť implicitné, avšak pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli odvolací senát k prijatiu rozhodnutia, a príslušnému súdu poskytne dostatok prostriedkov na uskutočnenie preskúmania (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 372, a z 8. februára 2007, Groupe Danone/Komisia, C-3/06 P, Zb. s. I-1331, bod 46).

93 Na jednej strane treba uviesť, ako vyplýva z bodov 19 a 22 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týkajú totožnosti a podobnosti výrobkov chránených skoršími ochrannými známkami, z jeho bodu 35, ktorý sa týka práv nadobudnutých žalobkyňou po odkúpení aktív spoločnosti z Wyomingu, a nakoniec z jeho bodov 41 až 46, ktoré sa týkajú otázky existencie vzťahu zastúpenia medzi účastníkmi námietkového konania, že odvolací senát preskúmal tvrdenia a dôkazy predložené uvedenými účastníkmi v rámci správneho konania. Konkrétne dospel odvolací senát v bodoch 41 a 42 napadnutého rozhodnutia k záveru, že žalobkyňa mala uviesť a prípadne preukázať skutočnosti, ktoré by mohli viesť k záveru, že vzťah takého druhu, o aký ide medzi hlavnou spoločnosťou a jej zástupcom, existoval nielen medzi vedľajším účastníkom konania a spoločnosťou z Wyomingu do augusta 1996, ale aj medzi vedľajším účastníkom konania a samotnou žalobkyňou od augusta 1996 do leta 1997 alebo najneskôr do septembra 1997, čo žalobkyňa neurobila.

94 Z toho vyplýva, že odvolací senát posúdil obsah tvrdení uvedených žalobkyňou a dôkaznú silu dôkazov predložených na ich podporu na účely preukázania existencie vzťahu zastúpenia medzi účastníkmi námietkového konania a odmietol ich bez toho, aby porušil svoju povinnosť odôvodnenia.

95 Na druhej strane treba konštatovať, že žalobkyňa nijako nespresnila, aké tvrdenia odvolací senát údajne nezohľadnil v napadnutom rozhodnutí.

96 Z toho vyplýva, že podľa judikatúry citovanej v bode 93 vyššie odvolací senát neporušil svoju povinnosť odôvodnenia. Prvé dve časti tretieho žalobného dôvodu preto treba zamietnuť.

O tretej časti tretieho žalobného dôvodu

97 Podľa článku 76 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 ÚHVT v priebehu konania preskúma skutočnosti *ex offo*; v konaniach týkajúcich sa relatívnych dôvodov zamietnutia zápisu sa však úrad pri svojom skúmaní obmedzí na dôvody, dôkazy a návrhy predložené účastníkmi konania. Článok 76 ods. 2 toho istého nariadenia stanovuje, že ÚHVT nemusí zobrať do úvahy skutočnosti ani dôkazy, ktoré účastníci konania nepredložili včas.

98 V tomto ohľade treba uviesť, že žalobkyňa neuvádza nijaké špecifické tvrdenie, ktoré by mohlo súvisieť s porušením článku 76 nariadenia č. 207/2009.

99 Treba pripomenúť, že podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktorý sa podľa svojho článku 53 prvého odseku a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku Všeobecného súdu uplatňuje na konanie na Všeobecnom súde, musí každá žaloba obsahovať uvedenie predmetu konania, návrhy a zhrnutie dôvodov. Tieto náležitosti musia byť dostatočne jasné a presné na to, aby umožnili žalovanému pripraviť svoju obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe, a to prípadne bez ďalších informácií. Na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je pre prípustnosť žaloby nevyhnutné, aby zo samotného textu žaloby vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, a to aspoň stručne, ale zároveň súvislým a pochopiteľným spôsobom (uznesenia Súdu prvého stupňa z 28. apríla 1993, De Hoe/Komisia, T-85/92, Zb. s. II-523, bod 20, a z 21. mája 1999, Asia Motor France a i./Komisia, T-154/98, Zb. s. II-1703, bod 49; rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 1999, Ismeri Europa/Dvor audítorov, T-277/97, Zb. s. II-1825, body 28 a 29).

100 Keďže žalobkyňa sa na porušenie článku 76 nariadenia č. 207/2009 odvoláva všeobecne a neopiera sa pritom o konkrétne tvrdenia, treba tretiu časť tohto žalobného dôvodu zamietnuť ako neprípustnú.

101 V každom prípade za predpokladu, že by táto časť tretieho žalobného dôvodu mohla byť vykladaná v tom zmysle, že žalobkyňa napadnutému rozhodnutiu vytýka, že nebolo založené na skutkových a právnych okolnostiach uplatnených účastníkmi námietkového konania, pretože dospelo k záveru, že vzťah zastúpenia vyžadovaný článkom 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 neexistuje, táto časť musí byť vzhľadom na úvahy uvedené v rámci žalobného dôvodu založeného na porušení článku 75 druhej vety uvedeného nariadenia zamietnutá ako nedôvodná.

102 Ako bolo okrem toho konštatované pri preskúmavaní druhého žalobného dôvodu založeného na porušení článku 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009 (pozri body 42 až 50 vyššie), odvolací senát sa oprávnene domnieval, že sa Súd prvého stupňa nevyjadril

k existencii vzťahu zastúpenia medzi účastníkmi námietkového konania, ktorý by odôvodnil použitie článku 8 ods. 3 toho istého nariadenia, a že preskúmal všetky podmienky stanovené v tomto ustanovení.

103 Navyše treba uviesť, že odvolací senát nevzniesol nové dôvody zamietnutia, ale svoje posúdenie založil na relatívnom dôvode zamietnutia vznesenom žalobkyňou, ktorý je založený na porušení článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009. Účastníci námietkového konania sa k použitiu tohto ustanovenia dostatočne vyjadrili v priebehu správneho konania, ktoré predchádzalo prijatiu rozhodnutia z roku 2004, a nebolo preto potrebné znovu ich vypočuť, pokiaľ ide o prvky posúdenia, ktoré viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia. Odvolací senát teda napadnuté rozhodnutie prijal bez toho, aby porušil článok 76 nariadenia č. 207/2009.

104 Vzhľadom na vyššie uvedené treba tretí žalobný dôvod a v dôsledku toho aj žalobu ako celok zamietnuť.

O trovách

105 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom ÚHVT a vedľajšieho účastníka konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Safariland LLC znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Úradom pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) a spoločnosťou DEF-TEC Defense Technology GmbH.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. apríla 2011.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 1636

Návrhy účastníkov konania ..... II - 1646

Právny stav ..... II - 1647

1. O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 65 ods. 6 nariadenia č. 207/2009 ..... II - 1648

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1648

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1649

2. O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 8 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 ..... II - 1652

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1652

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1654

O prvej podmienke týkajúcej sa vlastníctva skorších ochranných známok .. II - 1655

O druhej podmienke týkajúcej sa existencie vzťahu zastúpenia ..... II - 1655

3. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práva byť vypočutý, ako aj článku 63 ods. 2 a článkov 75 a 76 nariadenia č. 207/2009 ..... II - 1659

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1659

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1660

O prvej a druhej časti tretieho žalobného dôvodu ..... II - 1660

— O práve účastníkov námietkového konania byť vypočutý k výkladu rozsudku Všeobecného súdu ..... II - 1661

— O odôvodnení napadnutého rozhodnutia ..... II - 1664

O tretej časti tretieho žalobného dôvodu ..... II - 1666

O trovách ..... II - 1668